

MAHACHOHAN BREVET

Findes i "Letters from the Masters of Wisdom 1881-1888" af C. Jinarajadasa - BREV 1
Udgivet oversættelse på dansk af Morten Nymann, 11. april 2016.

Chohanen's opfattelse af T.S.¹

Mange gode grunde givet til Mester K.H. af Chohanen om hvorfor T.S. skulle være et Menneskehedens Broderskab.
til Simla Eclectic T. S. {1880 eller 1881}

Doktrinen vi udbreder som den eneste sande, skal, — støttet af sådanne beviser som vi forbereder at give, ultimativt blive triumferende som enhver anden sandhed. Alligevel er det absolut nødvendigt at gradvist bibringe den ved håndhævelse af dens teorier, uangribelige fakta for dem der ved besked, med direkte slutninger udledt af og underbygget af vidnesbyrd fra den moderne nøjagtige videnskab. Det er grunden til at Oberst H.S.O. der arbejder med at genoplive Buddhismen kan betragtes som en, der arbejder på den sande Teosofi vej, langt mere end nogen anden mand, der som sit mål vælger at tilfredsstille sine egen glødende stræben efter okkult viden. Buddhismen frataget dens overtro er evig sandhed, og den, som stræber efter sidstnævnte stræber efter Theos-sophia, Guddommelig Visdom, som er et synonym med sandhed.

For at vores doktriner praktisk kan reagere på det såkaldte moral kodeks eller ideerne for sandfærdighed, renhed, selv-benægtelse, velgørehed, osv., så er vi nødt til at prædike og popularisere en viden om teosofi. Det er ikke det individuelle og målbevidste formål med henblik på selv at opnå Nirvana (kulminationen af al viden og absolut visdom) som, når alt kommer til alt, kun er en ophøjet og gloværdig selviskhed, men ved selv-opofrende forfølgelse af de bedste metoder der kan lede vores medmenneske på den rette vej, at forårsage så mange af vores medmenneskelige væsner som vi om muligt kan til at drage fordel af det, som udgør den sande Teosof.

De intellektuelle dele af menneskeheden synes hurtigt at blive inddelt i to klasser, den som ubevidst forbereder sig på lange perioder med midlertidig opløsning eller tilstande med ikke-bevidsthed på grund af den bevidste overgivelse af deres intellekt, dets fangenskab i de snævre furer for snæversynethed og overtro, en proces som ikke kan fejle i at føre til den fuldkomne deformation af det intellektuelle princip; den anden hengiver sig uhæmmet til sine dyriske tilbøjeligheder med den bevidste hensigt at *tilslutte* sig til ren og skær udslettelse i tilfælde af fiasko, til årtusinder af nedbrydning efter fysisk opløsning. Disse "intellektuelle klasser", indvirker på de uvidende masser, som de tiltrækker, og som ser op til dem som ædle og passende eksempler at følge, de nedbryder og ødelægger moralsk dem, de burde beskytte og vejlede. Mellem degraderende overtro og endnu mere brutal materialisme, så har den hvide due knapt en plads hvor den kan hvile sin trætte uvelkomne fod. . . .

Det er på tide at Teosofi skulle træde ind i arenaen. Teosoffernes sønner er mere tilbøjelige til på deres side at blive Teosoffer end noget andet. Ingen budbringer af sandhed, ingen profet har nogensinde i løbet af sin livstid opnået fuldkommen triumf, end ikke Buddha; the Theosophical Society blev valgt som hovedhjørnestenen, grundlaget for menneskehedens fremtidige religioner. For at opnå det foreslåede formål, så blev en større sammenblanding af høj og lav, af alfaet og omegaaet i samfundet, besluttet. Den hvide race skal være den første til at udstrække hånden til venskab overfor de mørke nationer, at kalde de stakkels foragtede "niggere" for brødre. Dette perspektiv vil måske ikke smile til alle. Han er ikke nogen Teosof som afviser dette princip. . . .

I betragtning af konstant forøget triumf og på samme tid misbrug af tankefrihed og *frihed* (Eliphaz Levi ville have kaldt det, Satan's Universelle herredømme), hvordan kan menneskets *naturlige*

kampinstinkt blive forhindret i at forvolde hidtil uhørte grusomheder og uhyrligheder, tyranni, uretfærdighed, osv., hvis ikke gennem den beroligende indflydelse fra et broderskab og ved den praktiske anvendelse af Buddhas esoteriske doktriner. For som alle ved, så betyder den totale frigørelse fra autoriteten fra den ene altgennemtrængende magt eller lov der kaldes Gud af Teister, — Buddha, Guddommelig Visdom og Oplysthed eller Teosofi fra filosoffer i alle tidsaldre — frigørelse fra den menneskelige lov. Når de først er frigjort [og] udfriet fra dødvægten af dogmatiske fortolkninger, personlige navne, antropomorfe forestillinger og lønnede præster, så vil de grundlæggende doktriner i alle religioner bevises at være identiske i deres esoteriske betydning. Osiris, Krishna, Buddha, Kristus, vil blive vist at være forskellige metoder med henblik på den ene og samme kongelige hovedvej hen mod endelig lyksalighed — NIRVANA. Mystisk kristendom, det vil sige den kristendom som lærer *selv* frigørelse gennem ens eget *syvende* princip — den frigjorte Para-atma (Augoeides) som af den ene kaldes Kristus, af andre Buddha, og ækvivalent med regenerering eller genfødsel i ånd — vil blive set at være lige nøjagtig den samme sandhed som den mystiske Buddhismes Nirvana. Vi er alle nødt til at skaffe os af med vores eget Ego, det illusoriske tilsyneladende *selv*, for at anerkende vores sande selv i et transcendentalt guddommeligt liv. Men, hvis vi ikke ønsker at være selvisk, så skal vi stræbe efter at få folk til at se denne sandhed, og at anerkende virkeligheden om det transcendentale selv, Buddh, Kristus eller Gud i enhver prædikant. Det er derfor at endda eksoterisk Buddhisme er den mest sikre vej med henblik på at lede mennesker hen mod den ene esoteriske sandhed.

Sådan som vi oplever verden nu, uanset Kristen, Mussalman eller Pagansk, så ses retfærdighed bort fra, og ære og nåde kastes begge rundt i vinden. Direkte sagt, når først hovedformålene for T.S. fejlfortolkes af de som er mest villige til at tjene os *personligt*, skal vi så beskæftige os med resten af menneskeheden, med den forbandelse kendt som "kampen for livet," som er den virkelige og mest frodige forælder til de fleste trængsler og sorger og til alle forbrydelser? Hvorfor er denne kamp næsten blevet den universelle plan for universet? Vi svarer, fordi ingen religion med undtagelse af Buddhisme har hidtil lært om en praktisk foragt for dette jordiske liv, mens hver af dem, altid med den ene undtagelse, gennem dets helveder og forbandelser har indgydt den største skræk for døden. Derfor oplever vi at kampen for livet raser mest voldsomt i Kristne lande, mest udbredt i Europa og Amerika. Den svækkes i Paganske lande og er næsten ukendt blandt Buddhistiske befolkninger. (I Kina under hungersnød og hvor masserne er mest uvidende om deres egen eller nogen religion, da blev det bemærket at de mødre som åd deres børn tilhørte lokaliteter hvor der var flest Kristne missionærer til stede. Hvor der ikke var nogen og kun Bonzer havde området, der døde befolkningen med den yderste tilbageholdenhed.) Lær folket at se at livet på denne jord, selv det mest lykkelige, er en byrde og en illusion, at det kun er vores egen *Karma*, årsagen der frembringer virkning, som er vores egen dommer, vores Frelser i fremtidige liv, og så vil den store kamp for livet snart miste dens intensitet. Der er ingen fængsler i Buddhistiske lande og kriminalitet er næsten ukendt blandt Buddhistiske Tibetanere. (Det ovenfor nævnte er ikke adresseret til dig, og har intet at gøre med arbejdet i Simla Eclectic Society. Det er kun ment som et svar på den fejltagte opfattelse i Hr. Hume's sind om "Ceylon arbejdet" opfattet som ingen *teosofi*.)

Verden generelt og især Kristendommen, har efter i to tusinde år at have været overladt til regimet for en personlig Gud så vel som dets politiske og sociale systemer baseret på denne ide, nu vist sig at være en fiasko. Hvis Teosofferne siger, vi har intet at gøre med alt dette, de lavere klasser og de inferioreracer (de i Indien for eksempel efter Briternes opfattelse) kan ikke bekymre os og de må klare sig som de kan, hvad vil der så blive af vores fine arbejder for godgørelse, filantropi, reform, osv. Er disse arbejder en latterliggørelse? Og hvis latterliggørelse, kan vores vej så være den sande. Skal vi hengive os til at lære nogle få Europæere opfodret ved landets rigdom, mange af dem overfyldt med gaver for blind lykke, *rationalet* for klokke-ringning, kop groning, for åndelig telefoni og astralt legemes dannelse, og overlade de sammenstimlede millioner af uvidende, af fattige og foragtede, de elskelige og undertrykte, til at passe på sig selv og eftertiden på den bedste måde de kender til. Aldrig. Hellere lade the Theosophical Society gå til grunde med begge dets

ulykkelige grundlæggere end at vi skulle tillade den at blive intet andet end et akademi for magi og en læreanstalt for okkultisme. At, vi de hengivne tilhængere af den inkarnerede ånd af absolut selvopofrelse, af filantropi, guddommelig venlighed, så vel som alle de højeste dyder opnåelige på

denne sorgens jord, mennesket blandt mennesker, Gautama Buddha, nogensinde skulle tillade at the Theosophical Society skulle repræsentere *legemliggørelsen af selvished*, tilflugtsstedet for de få uden nogen tanke i sig for de mange, er en mærkelig ide, mine brødre.

Blandt de få glimt opnået af Europæere i Tibet og dets mystiske hierarki af "fuldkomne lamaer," der er der et som blev korrekt forstået og beskrevet. "Inkarnationerne af Boddhisatwaen Padma Pani eller Avalo-Kiteswara og af Tsong Kapa, den for Amitabha, frafalder ved deres død erhvervelsen af Buddhaskab — dvs. totalsummen af lyksalighed, og af individuel *personlig* lykke — for at de måske kunne fødes igen og igen til gavn for menneskeheden." (Rhys Davids) Med andre ord, at de måske igen og igen kan blive underlagt elendigheden, indespærret i kødet og alle livets sorger, såfremt at de ved sådanne selvopofrelser gentaget gennem lange og sørgelige århundreder, er blevet grundlaget til at sikre frelse og lyksalighed i livet efter døden for en håndfuld mennesker udvalgt blandt kun en af de mange menneskehedens racer. Og det er vi, de ydmyge disciple af disse fuldkomne lamaer, som forventes at tillade T.S. at bort-smide dens mest noble overskrift, den for Menneskehedens Broderskab så det bliver en simpel skole for psykologi? Nej, nej, gode brødre, i har allerede alt for længe arbejdet under denne fejltagelse. Lad os forstå hinanden. Han som ikke føler sig kompetent nok til at begribe den noble ide tilstrækkeligt med hensyn at arbejde for den, behøver ikke at påtage sig en opgave for tung for ham. Men, der er næppe en teosof i hele samfundet, der er ude af stand til effektivt at hjælpe det ved at korrigere de fejltagtige opfattelser hos udenforstående, hvis ikke reelt selv udbrede ideen. Oh, for det noble og uselviske menneske at hjælpe os *effektivt* i Indien med denne guddommelige opgave. Al vores viden fortidig og nutidig ville ikke være nok til at gengælde ham. . . .

Efter at have forklaret vores synspunkter og aspirationer, så har jeg nogle få ord mere at tilføje. For at være *sand*, så skal religion og filosofi tilbyde løsningen på ethvert problem. At verdenen er i en så dårlig moralsk forfatning er et uigendriveligt bevis på at ingen af dens religioner og filosofier, de i de *civiliserede* racer mindre end nogen anden, har nogensinde besiddet SANDHEDEN. De rette og logiske forklaringer om emnet for problemerne om de store duale principper — ret og uret, godt og ondt, frihed og despotisme, lidelse og fornøjelse, egoisme og altruisme — er lige så uforståelige for dem nu, som de var for 1881 år siden. De er lige så langt fra løsningen som de nogensinde var, men — For disse *må* der et eller andet sted være en urokkelig løsning, og hvis vores doktriner vil fremvise deres kompetence med hensyn til at tilbyde den, så vil verden være den første til at tilstå, at *denne må* være den sande filosofi, den sande religion, det sande lys, som angiver *sandheden* og intet andet end SANDHEDEN.

—— En forkortet udgave af Chohanens opfattelse af TS med hans egne ord som det blev givet i aftes. Mit eget brev, svaret på dit sidste vil følge om kort tid.

Fodnote 1: For forskellen på meningen mellem ordene "Buddha" og "Budha" se H.P.B.'s definitioner om dette. Budhism er esoterisk visdomslære gennem alle tidsaldre. Kernen af de helt centrale fællestræk i alle de største religioner. Buddhisme er kun en af verdens-religionerne, og er både eksoterisk og esoterisk.

Kommentarer til Chohanen's brev.

I teosoffen A.L. Cleather's bog om brevet læser vi:

H. P. B., konkluderede hendes Lucifer artikel med disse sidste sætninger, og tilføjede: "Og denne

SANDHED er ikke Buddhisme, men esoterisk BUDHISM.¹ Den som har ører at høre med, lad ham høre."

(Se "H. P. Blavatsky; her life and work for humanity", af A. L. Cleather, 1922, p. 42. Den findes i dag på Internettet.)

En kommentar baseret på andre teosoffers fremlæggelser:

En stor aura af mysterie har omgivet dette brev i en del år. Og af flere årsager. Originalen er for det første aldrig blevet fundet. Så tidligt som i midten af 80'erne i sidste århundrede [dvs. 1800-tallet], blev det cirkuleret privat, helt eller delvist, men ikke publiceret åbent førend 1886 da John C. Bundy, F.T.S., redaktør af den *Religio-Philosophical Journal and Weekly Occult News*, Chicago, Illinois, indsatte det i hans 26. Juni udgave (bind. x1, Nr. 18). Det er også kendt som "Brevet fra Maha-chohanen" eller "Den Store Mester's Brev."

Der findes flere versioner af brevet. Teksten er baseret på det som anses for at være den tidligste kopi af brevet, den som blev foretaget af A. P. Sinnett som brevet var blevet adresseret til. Brevet blev inkluderet af A. P. Sinnett sammen med andre Mahatma Breve (så som Nr. 11 til Hume) i en notesbog der nu bevares i the British Museum (Mahatma Papers, Vol. VI, Additional MS. 45289 A). Overskriften er taget fra underskriften ved afslutningen; udeladelses punktummerne er Sinnett's.

Vigtig artikel og yderligere ekstra info nedenfor.

Noter til Chohanen's Brev (af C. Jinarâjadâsa, 1945)

Det er med sikkerhed det mest vigtige brev nogensinde modtaget fra adept lærerne, da det er en kommunikation fra Maha Chohanen ('for hvis indsigt fremtiden ligger som en åben bog' K.H., Brev 16, ["Letters From the Masters of the Wisdom", First Series]), en af de tre store adepter som udgør 'trianglen' i det store Hierarki. Sådan som noten fra Mester K.H. siger, er kommunikationen ikke et brev skrevet af Maha Chohanen selv, men en rapport fra et interview. For at forstå dets fulde betydning, så må vi gå ind i den Teosofiske situation i 1881. Kommunikationen med metoden med nedfældede breve var begyndt at komme til A. P. Sinnett i Oktober 1881 (1880?) i Allahabad og andre steder; den næste hovedperson i Allahabad gruppen var Hr. A. O. Hume som blev medlem af Society i 1881 (1880?). Den førstnævnte redaktør af The Pioneer, den Engleske dags avis som praktisk talt var talerør for den Engelske Regering; den sidstnævnte var en højtstående embedsmand i dens tjeneste.

Begge disse Englændere var i tæt kontakt med de den gang i England udbredte videnskabelige ideer; ingen af dem var religiøse ej heller hældte de hen mod nogen mysticisme. Begge var 'meget Britiske' med en sløret antipati overfor mørkere-hudede Aryanere blandt hvem deres lod midlertidigt var blevet kastet. Hr. Sinnett var stolt over sin race, men Hr. Hume var stolt med den overstrømmende stolthed af et fantaseret overlegent intellekt. Den førstnævnte havde ikke den fjerneste ide om hvad der mentes med metafysik eller filosofi, han var intenst objektiv og fascineret af alle videnskabelige eksperimenter; den sidstnævnte var en ornitolog og havde en hobby med at samle skind fra sjældne fugle, og nogen viden om metafysisk tænkning. Begge disse Englændere blev tiltrukket af Teosofi; men det der karakteriserede Hr. Sinnet var en støt groende tilknytning til Mester K.H.—som han samtidigt angav som sin 'Beskytter'—tydeligt en tilknytning bibragt fra tidligere liv. Men ingen af dem var på den tid klar over hvem eller hvad Adepterne var, ej heller afslørede Adepterne dem selv med deres fulde natur og evner, men kun som filosofiske undervisere, som ved lejlighed kunne udføre visse 'fænomener'. Nogle af disse er angivet i Hr. Sinnett's bog, The Occult World.

Men frem for alt, så var det som karakteriserede disse to Englændere, hvor ingen af dem havde de højeste videnskabelige resultater, den dybdegående overbevisning at de kendte den vestlige verden langt bedre end Adepterne. Da Adepterne erklærede den sande betydning af deres forsøg på at influere verdenen gennem the Theosophical Society, hvilket var at påvirke verdenen hen mod en større og sandere opfattelse af broderskab end religionerne ind til da havde opnået, så informerede disse to åbent Adepterne om at der overhovedet ikke var nogen fremtid for den teosofiske bevægelse i Vesten langs den vej. Den eneste måde at overbevise de eftertænkssomme sind i Vesten, om, at Adepterens ideer var værd at undersøge, var *først* at udføre visse fænomener under perfekte 'test betingelser'. Europæiske videnskabsfolk af typen Huxley, Tyndall, Darwin og andre ville derefter være klar til at undersøge den teosofiske tese med hensyn til livet og evolution. Med hensyn til Society's første Formål at etablere et universelt broderskab, da sagde Hr. Sinnett og Hr. Hume at Kristendommen havde søgt at erklære broderskab i 1880 år, med ingen som helst succes; hvorfor borttødsle energien for Teosoffer, som søgte at tjene Adepterne, langs denne frugtesløse vej? Den eneste effektive vej med henblik på at overbevise Vesten om at Adepterne havde noget at videregive var, for eksempel, at udføre sådan et fænomen som at bringe the London *Times* for en bestemt dato til Simla på den samme dag, en rejse som normalt tog en-og-tyve dage med dampskib og jernbane.

Igen og igen vendte Hr. Sinnett og Hr. Hume tilbage til denne tese. På trods af al den undervisning han havde modtaget, så forandrede Hr. Sinnett aldrig ind til hen mod enden af sit liv sig væk fra hans standpunkt, for mange år efter al kommunikation ophørte mellem Mester K.H. og ham selv, skrev han:

Det sande arbejde for en Teosof er at udbrede åndeligt fremskridt. Dette er endda højere end opgaven med at udbrede et Broderskab—som, når alt kommer til alt, er den elementære lære for både Teosofi og Kristendom.

Hr. Sinnett og Hr. Hume insisterede igen og igen på at de kendte verdenen (her England) bedre end Adepterne, og fortsatte med at søge at undervise Adepterne i hvad de skulle gøre, hvis de ønskede den teosofiske bevægelse skulle blive en succes. Så utrættelig var de i deres insisteren at Mesteren M. ved en bestemt lejlighed skrev som følger til Hr. Sinnett:

Nogle få dage før han forlod os, da sagde Koot Hoomi følgende til mig ved omtale af dig, 'Jeg føler mig træt og drænet af disse uophørlige disputer. Jo mere jeg søger at forklare dem begge om omstændighederne som kontrollerer os og som lægger så mange forhindringer imellem os med hensyn til frit samkvem, jo mindre forstår de mig! Under de mest favorable aspekter vil denne korrespondance altid være utilfredsstillende, endda fortvivlende, til tider; for intet mindre end personlige interviews, ved hvilke der kunne være diskussioner og den øjeblikkelige løsning på intellektuelle vanskeligheder efterhånden som de opstår, vil tilfredsstille dem fuldt ud. Det er som om vi siger hallo til hinanden hen over en uoverstigelig kløft og kun en af os ser hans samtalepartner. I realiteten, er der ingen steder en bjerg kløft i den fysiske natur så håbløst uoverstigelig og hindrende for den rejsende, som den åndelige, der holder dem tilbage fra mig.' (*The Mahatma Letters to A.P. Sinnett*, Letter 29).

Et ret så karakteristisk eksempel på den holdning fra selv Hr. Sinnett overfor Adepterne var et brev han skrev til Mesteren om dette selv samme Brev XXIX, at Mesteren skulle omskrive det, udelade visse dele i det, fordi brevet som det var ikke ville havde den indvirkning på Hr. Hume som Mesteren ønskede.

Det var kun med Maha Chohanen's tilladelse at kommunikationen til Hr. Sinnett og Hr. Hume,

via breve og fænomener, var begyndt, og da ingen af dem syntes lydhøre for fornuft, så gik Mester K.H. til sidst til Maha Chohanen. Vi har denne kommunikation som jeg har placeret som Brev 1, for det er praktisk talt charteret for arbejdet og udviklingen af the Theosophical Society gennem tidsaldrene.

En af de mest mærkelige elementer i denne episode er at dette brev's original til Hr. Sinnett fra Mester K.H., der optegner Maha Chohanen's observationer, ikke kan findes nogen steder. Det er ikke publiceret i *The Mahatma Letters to A. P. Sinnett*. Men heldigt for os, blev kopier lavet, under vejledning fra de to Mestre, af sådanne dele af deres kommunikation til Hr. Sinnett og Hr. Hume som var vejledende i deres natur, og som gav en ide om den esoteriske filosofi. Dette første brev blev kopieret og cyclostyleret i London, og sendt til visse udvalgte personer. En sådan kopi er blandt C. W. Leadeater's papirer, og jeg publicerede brevet fra den i min udgave i 1919. Dette år, 1945, da vores arkiver, som var blevet evakueret ud af Madras på grund af krigen, var kommet tilbage igen til Adyar, da fandt jeg et manuskript bind, med Frøken Francesca Arundale's håndskrift, som blandt andre uddrag fra brevene, indeholdte dette Brev 1. Jeg har kopieret brevet fra disse to manuskripter.

H.P.B. kendte selvfølgelig til dette brev og havde tydeligvis en kopi, for hun citerede uddrag her og der fra det (med mindre ændringer, med henblik på publicering for offentligheden, formoder jeg), med den følgende note:

Men et andet brev blev skrevet, også i 1880¹ som ikke kun er en direkte irettesættelse til Teosofferne som negligerer hovedideen om Broderskab, men også et forventet svar på M. Emile Burnouf's hovedargument. Her er nogle få uddrag fra det. De var yderligere adresseret til de som søgte at gøre det af med den 'sentimentale overskrift', og gøre Society til ikke andet end en arena for 'kop-groning og astral klokke-ringning' (*Lucifer*, Vol. II, August 1888, pp. 431-32).

H.P.B. citerede også fra dette brev i hendes første erklæring udgivet i 1888 til medlemmerne af den nyligt dannede E.S.T.

I Brev 33 refererer Mesteren til dette brev, når han siger:

De som er større end os, har sagt at den som mener at opgaven med at arbejde for andre er for hård, han bør hellere lade være med at påtage sig den.

I udgaven for Februar 1893, i *The Path*, redigeret af W. Q. Judge i New York, citeres tre afsnit af brevet; lige som også Brevene 32 og 33 i dette værk. Artiklen i *The Path*, hvor i tre dele af Brev 1 fra Maha Chohanen citeres, er underskrevet, 'En af Modtagerne'. Jeg kan kun formode at Hr. Judge ikke vidste at modtageren var Hr. Sinnett, da ordene fra Mesteren til Hr. Sinnett, 'Mit eget brev, svaret på dit, vil følge kort efter. K.H.', ikke er i den cyclostylerede kopi, som jeg formoder, er hvad Hr. Judge havde foran sig.

Dr. Besant, refererer i September 1907, i hendes første tale til Society som Præsident til dele af dette brev citeret i *The Path* nævnt ovenfor.

I brevet som Dr Annie Besant modtog i 1900 (Brev 59), da siger Mester K.H., med reference til Brev 1:

¹ H.P.B. undlod at bemærke at Brevet en gang i sætningen siger '1881 år siden'.

The Theosophical Society var ment som hoved-hjørnesteinen for menneskehedens fremtidige religioner.

Hr. Sinnett arbejdede for Teosofi helt til det sidste med hans mange bøger og jævnlige foredrag; han var to gange Vice-Præsident i Society. Men han fastholdt hele vejen at Teosoffernes arbejde var styret af fejlagtige formål af begge Præsidenter, H.S. Olcott og Annie Besant, og han var kritisk overfor begge aktiviteter. Hr. Hume forlod Society i 1884. Ikke desto mindre, så var opvågningen som han havde gennemgået i hans bedste natur under Adepternes indflydelse så stærk, han udførte en af Adepternes store formål — opvækkelsen af Indien fra hendes position som underdanig passiv i den Britiske administration. Det var Hr. Hume, som efter at han var gået på pension fra Regeringstjeneste, var den primære kraft og inspirator med hensyn til at etablere den nu berømte Indiske National Congress, og han gjorde sig passende fortjent til navnet Father of the Congress.

Yderligere Note angående Maha Chohan Brevet (af redaktøren, 1963)

For nylig blev det opdaget at Brevet fra Maha Chohanen forekommer i H.P.B.'s scrap-bog, No. XXIII, Part II, (page 469), som en udskæring fra the American Religio-Philosophical Journal of 26 June 1886, i et brev adresseret til redaktøren med den følgende overskrift:

Mange Gode Grunde

Givet til 'R.H.' af Chohanen Hvorfor the
Theosophical Society skulle være et
Menneskeheds Broderskab.

Ved afslutningen af brevet er der den følgende note:

Den ovenfor nævnte forkortede version af synspunkterne fra Chohanen om the Theosophical Society, med hans egne ord, som de blev givet sidste nat gennem en akkrediteret chela, og nu publiceret til gavn for de som det måtte angå.

I det sidste afsnit, hvor Hr. C. Jinarajadasa angiver datoen 1880 (1881), så angiver udskæringen tydeligt datoen som 1886. De to versioner er praktisk talt de samme undtagen nogle få mindre forskelle i tegnsætning og ord, men den Amerikanske avis udelader referencerne til 'Kristne missionærer', til A.P.S., the Eclectic Society og Hr. Hume, og om Indien.

Adyar, 1963.

Udgiveren

Afsluttende vigtig ekstra note fra Morten Nymann

Mahachohanen's ord i hans brev fra KH, siger teksten *"the Theosophical Society blev valgt som hovedhjørnestenen, grundlaget for menneskeheds fremtidige religioner"* er ofte skrevet med ordet *"religion"* i ental. Dette betegnes i dag af flere som en fejl. For brevet er også angivet i H. P. Blavatsky's scrapbog, hvor ordet er angivet i flertal som *"religioner"*. Og ordet er som nævnt lidt tidligere jo også angivet som flertal i det noget kontroversielle brev fra Mester KH til Annie Besant fra år 1900: *"The Theosophical Society var ment som hoved-hjørnestenen for menneskeheds fremtidige religioner."*

Jeg nævner dette fordi det stadig er en udbredt fejl hos forskellige foredragsholdere og andre som lytter til dem.

Med de hjerteligste hilsner
Morten Nymann, medlem af Theosophical Society, Adyar.